

Uchwała Nr XXXVII/266/14

**Rady Miejskiej w Dobrej
z dnia 18 czerwca 2014 r.**

**w sprawie rozpatrzenia i przyjęcia planów odnowy wsi
Linne, Mikulice, Piekary, Rzechta, Skęczniew, Żeronice,
w ramach programu „Wielkopolska Odnowa Wsi 2013 – 2020”**

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013r. poz. 594 z późn. zm.), w związku z pkt III.3 ppkt 3 załącznika do Uchwały nr XXXII/635/13 Sejmiku Województwa Wielkopolskiego z dnia 25 marca 2013 r. w sprawie przyjęcia programu „Wielkopolska Odnowa Wsi 2013 – 2020”, Rada Miejska w Dobrej uchwala, co następuje:

§ 1

Gmina Dobra, po uprzednim rozpatrzeniu, przyjmuje plany odnowy wsi Linne, Mikulice, Piekary, Rzechta, Skęczniew, Żeronice w ramach programu „Wielkopolska Odnowa Wsi 2013 – 2020”.

§ 2

Integralną część niniejszej uchwały stanowi:

- 1) załącznik nr 1 – Plan Odnowy Wsi Linne,
- 2) załącznik nr 2 – Plan Odnowy Wsi Mikulice,
- 3) załącznik nr 3 – Plan Odnowy Wsi Piekary,
- 4) załącznik nr 4 – Plan Odnowy Wsi Rzechta,
- 5) załącznik nr 5 – Plan Odnowy Wsi Skęczniew,
- 6) załącznik nr 6 – Plan Odnowy Wsi Żeronice.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Dobrej.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie od dnia podjęcia.



PRZEWODNICZĄCY

Rady Miejskiej
Wojciech Błażelek
Wojciech Błażelek

Uzasadnienie

Uchwały Nr XXXVII/266/14

**Rady Miejskiej w Dobrej
z dnia 18 czerwca 2014 r.**

**w sprawie rozpatrzenia i przyjęcia planów odnowy wsi
Linne, Mikulice, Piekary, Rzechta, Skęczniew, Żeronice,
w ramach programu „Wielkopolska Odnowa Wsi 2013 – 2020”**

Program „Wielkopolska Odnowa Wsi 2013 – 2020” jest regionalnym programem, finansowanym z budżetu województwa wielkopolskiego. Zarządzającym Programem jest Departament Rolnictwa i Rozwoju Wsi Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego, któremu merytorycznie podlega nadzór nad regionalną odnową wsi.

Uchwałą nr XXIX/559/12 z dnia 17 grudnia 2012 r. Sejmik Województwa Wielkopolskiego zatwierdził zaktualizowaną Strategię Rozwoju Województwa Wielkopolskiego do 2020 roku. W Strategii Rozwoju Województwa Wielkopolskiego zapisano cel strategiczny nr 5 „*Zwiększenie spójności województwa*”. W ramach tego celu realizowany będzie cel operacyjny 5.2 – „*Rozwój obszarów wiejskich*”. Cel ten realizowany będzie między innymi przez kierunek działania „*Propagowanie i wdrażanie idei odnowy wsi*”. Głównym celem Programu „Wielkopolska Odnowa Wsi 2013 – 2020” jest zintegrowanie społeczności wiejskiej oraz pobudzenie aktywności mieszkańców sołectw poprzez stymulowanie i wspomaganie oddolnych inicjatyw rozwojowych oraz stworzenie odpowiednich mechanizmów i instrumentów wsparcia odnowy i rozwoju wsi.

Program wspiera tworzenie na poziomie sołectwa formalnych lub nieformalnych struktur złożonych z przedstawicieli mieszkańców, w postaci tzw. Grup Odnowy Wsi i zachęca do zaangażowania na rzecz realizacji przedsięwzięć dotyczących własnej miejscowości, w oparciu o oddolnie wypracowane koncepcje odnowy wsi, ze szczególnym uwzględnieniem zachowania dziedzictwa kulturowego. Przedsięwzięcia odnowy wsi, które będą wspierane w ramach Programu można podzielić na dwie grupy:

1) inwestycyjne:

Projekty przyczyniające się do zagospodarowania przestrzeni publicznej sołectwa, m.in. miejsca rekreacji i integracji, ścieżki rowerowe, place zabaw, obiekty małej architektury, zbiorniki i ciekі wodne, itp. Celem projektów powinna być odbudowa tożsamości i integralności wsi przy zachowaniu wartości życia wiejskiego. Wsparcie finansowe może być

także przyznane na porządkowanie terenów zielonych, parków lub innych miejsc wypoczynku.

2) nieinwestycyjne:

Projekty, których celem jest integracja społeczności wiejskiej, przywrócenie zapomnianych tradycji, promocja wsi, spotkania mieszkańców oraz organizowanie różnego rodzaju imprez plenerowych na wsi.

Zgodnie z zasadami uczestnictwa w Programie, w drodze konsultacji z sołtysami chęć udziału w Programie zgłosiły:

- 1) Sołectwo Linne;
- 2) Sołectwo Mikulice;
- 3) Sołectwa Piekary;
- 4) Sołectwo Rzechta;
- 5) Sołectwo Skęczniew;
- 6) Sołectwo Żeronice.

Wyżej wymienione sołectwa wypracowały plany odnowy wsi, następnie odbyły się zebrania wiejskie ww. sołectw, w sprawie przyjęcia planów odnowy wsi w ramach Programu „Wielkopolska Odnowa Wsi 2013-2020”. Sołtysi poszczególnych sołectw przekazali plany odnowy wsi, zatwierdzone przez poszczególne zebrania wiejskie, do zatwierdzenia przez Radę Miejską w Dobrej

W związku z pkt III.3 ppkt 3 załącznika do Uchwały nr XXXII/635/13 Sejmiku Województwa Wielkopolskiego z dnia 25 marca 2013 r. w sprawie przyjęcia programu „Wielkopolska Odnowa Wsi 2013 – 2020”, obowiązkiem gminy zgłaszającej sołectwa do ww. programu jest rozpatrzenie i przyjęcie strategii rozwoju lub planów odnowy wsi zgłaszanych przez sołectwa.

Mając powyższe na uwadze przyjęcie niniejszej uchwały jest uzasadnione.

PRZEWODNICZĄCY

Rady Miejskiej

Wojciech Błażelek

**Załącznik Nr 1
do Uchwały Nr XXXVII/266/14
Rady Miejskiej w Dobrej
z dnia 18 czerwca 2014r.**

PLAN ODNOWY WSI LINNE

w Gminie Dobra

w ramach programu „Wielkopolska Odnowa Wsi 2013 – 2020”

2014 rok

I. Charakterystyka sołectwa Linne

Linne – Sołectwo składa się z jednej wsi zamieszkałej przez ok. 270 mieszkańców. Jego powierzchnia wynosi 353,85 ha. Dawniej teren ten obejmował Linne Wieś, Linne Kolonię (zabudowania dworskie przy drodze do Sieradza - dawny folwark, oraz pobliski dwór) i Golimówkę na skraju lasu przy drodze do Rzechty.

Nazwa wsi w źródłach pisanych, pojawia się po raz pierwszy w 1420 roku. Wchodziła ona wówczas w skład dóbr Jana z Grabskiego. Kupił jej część od Wacława Zaręby synowca kasztelana sieradzkiego Marcina Zaręby. Kolejną część Linnego nabył w 1428 roku od Mikołaja Bykowskiego z Parsk. Po jego śmierci Linne przypadło synowi Mikołajowi. Objął je w posiadanie, w lutym 1451 roku. W 1570 roku Linne było już własnością Adriana Russockiego - miecznika ziemskiego kaliskiego. To on (między innymi na tej wsi) zapisał posag swojej żonie Annie - córce Jana Ciświckiego - wojskiego kaliskiego. Russocy wraz z Brudzyńskimi byli współwłaścicielami Linnego w pierwszej połowie XVII wieku. W 1605 roku Mikołaj Brudzyński na wsi Linne i mieście Zamyśłów (obecnie ul. Nowotki w Dobrej) zapisał swojej żonie Annie posag w wysokości 5 tys. zł. Trzy lata później Dorota Russocka znowa Macieja Trąmpczyńskiego sprzedała swoje części w Linnie swojej matce Barbarze, wdowie po Wojciechu Russockim. W 1624 roku ksiądz Jan Brudzyński - cysters koronowski, części swoje dziedziczone po rodzicach w Linnie, oddał swojemu bratu rodzonemu Wojciechowi. W konińskich księgach ziemskich i grodzkich zapisano w 1681 roku, że właścicielem (dziedzicem) Linnego jest Jan Franciszek z Galewic Walewski - stolnik sieradzki. W styczniu 1770 roku na polach należących obecnie do sołectwa Linne, rozegrała się najkrwawsza bitwa konfederacji barskiej. Z rąk rosyjskich żołnierzy, poległo w niej co najmniej pięciuset konfederatów. Jak informuje Słownik Geograficzny Królestwa Polskiego, jeszcze w końcu XIX wieku były tam resztki, częściowo już rozjechanych mogił. W pierwszej połowie XIX wieku wieś i folwark Linne, leżące na terytorium gminy Kowale Pańskie w powiecie tureckim, zamieszkiwało 227 osób, mieszkających w osiemnastu domach. W początkach XX wieku, posiadłość w Linnie nabył Ludwik Schweikert - znany łódzki przedsiębiorca. To on w lesie za czworakami wznosił pałacyk, w którym wypoczywała jego rodzina. Po drugiej wojnie światowej dwór został upaństwowiony i oddany w użytkowanie Nadleśnictwu Turek. W 1973 roku Linne znalazło się w granicach gminy Dobra. Tamtejszy pałacyk został wyremontowany i stał się miejscem towarzyskich spotkań przedstawicieli władz administracyjnych i politycznych województwa konińskiego. Gospodarka sołectwa oparta jest głównie na rolnictwie i leśnictwie. Jedynie na granicy z miastem Dobra istnieją zakłady mięsne oraz produkcyjne, przydrożny zajazd oraz kilka drobnych rodzinnych zakładów. Pałacyk w Linnie i jego otoczenie, jest wynajmowany i udostępniany na różnego rodzaju imprezy. Pozostały nadal zamieszkałe zabudowania folwarczne tzw. czworaki. Działa tutaj również Ochotnicza Straż Pożarna.

II. Inwentaryzacja zasobów służących odnowie sołectwa

Linne jest to wieś malowniczo położona wśród lasów. Z łagodnie ukształtowanych przez lodowiec morenowych wzniesień rozciąga się widok na wieś oraz na rozległe pola i lasy. W Linnie aktywnie funkcjonują:

- Rada Sołecka,
- Grupa Odnowy Wsi Linne,
- Stowarzyszenie Ochotnicza Straż Pożarna w Linnie,

Aktywność lokalnej społeczności jest widoczne w zakresie współpracy z Urzędem Miejskim w Dobrej, w zakresie współpracy przy realizacji zadań publicznych, a także w sferze działalności pożytku publicznego.

III. Ocena mocnych i słabych stron sołectwa (Analiza SWOT)

Mocne strony

- korzystny układ komunikacyjny,
- walory przyrodnicze, nieskażone tereny leśne wokół wsi dające podstawy do rozwoju aktywności turystycznej,
- infrastruktura wodociągowa,
- możliwość rozwoju agroturystyki,
- forma własności mieszkań,
- aktywny samorząd sołectwa oraz organizacji pozarządowych, aktywność społeczna mieszkańców, zaangażowanie społeczeństwa w życie wsi,
- potencjał ludzki w branży rolnej i obsługa ruchu turystycznego,
- walory turystyczne, przyrodnicze.

Słabe strony

- spadek przyrostu naturalnego,
- brak chodników dla pieszych,
- słaba świadomość mieszkańców o potrzebie ochrony środowiska,
- mała troska o obiekty przynależne do sołectwa, wynikające z wieloletnich zaniedbań,
- stosunkowo wysoki poziom bezrobocia,
- niski poziom wykształcenia.

Szanse

- rozwój bazy turystycznej w tym agroturystyki,
- wykorzystanie zasobów naturalnych,
- promowanie potencjału agroturystycznego wsi,
- wzrost zżycia mieszkańców poprzez organizację spotkań integracyjnych i edukacyjnych,
- wzrost poziomu wiedzy wśród mieszkańców sołectwa na temat zewnętrznych źródeł finansowania (zarówno krajowych i zagranicznych) na rozwój infrastruktury wsi oraz zasobów gospodarczych (branża rolnicza, przedsiębiorstwa, obsługa ruchu turystycznego i agroturystycznego),
- ciągła promocja wiedzy na temat sposobu pozyskiwania finansowania ze źródeł Unii Europejskiej i Budżetu Państwa,
- promocja sołectwa i jego walorów turystycznych i agroturystycznych,
- promocja i wspieranie rolnictwa przyjaznego przyrodzie (gospodarstwa agro - i ekoturystyczne), zachowanie łąk, nieużytków,
- promowanie turystyki przyrodniczej, kwalifikowanej (trasy rowerowe i konne, szlaki piesze), edukacyjne (edukacja ekologiczna w terenie) rozwój usług gastronomiczno-hotelarskiej.

Zagrożenia

- niepełne wykorzystanie potencjału turystycznego,
- niż demograficzny i starzenie się społeczeństwa,
- migracja wykształconej młodzieży do miast,
- niepewność działania wynikająca z wielu zmian gospodarczych, społecznych i politycznych.

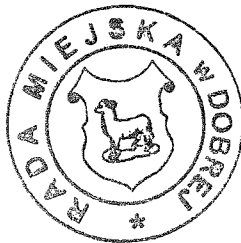
IV. Opis planowanych zadań inwestycyjnych i przedsięwzięć aktywizujących społeczność lokalną

Za priorytetowe dla sołectwa uznano następujące cele:

- Podniesienie standardu życia i pracy na wsi.
- Wzrost atrakcyjności turystycznej i rozwój turystyki.
- Zaspokojenie potrzeb społecznych i kulturalnych.
- Rozwój tożsamości społeczności wiejskiej i zachowania dziedzictwa kulturowego.
- rozwój drobnej wytwórczości.

Grupa Odnowy Wsi Linne zaproponowała następujące założenia w ramach realizacji Programu Wielkopolska Odnova Wsi 2014-2020

1. Uporządkowanie terenu wokół istniejącego stawu, zagospodarowanie terenu w tym ustawienie urządzeń zabawowych, wydzielenie strefy rekreacji i zabawy.
2. Modernizacja wewnątrz budynku strażnicy – zaplecze kuchenno-sanitarne.
3. Remont wewnątrz pomieszczeń strażnicy (część rekreacyjna) - doposażenie strażnicy (zakup stołów i krzeseł).
4. Modernizacja budynku strażnicy (wymiana posadzki, elewacja – wykonanie termomodernizacji budynku, wymiana stolarki drzwiowej i okiennej).
5. Uporządkowanie terenu wokół strażnicy (drobna infrastruktura np. ławki, kosze, utwardzenie nawierzchni, wykonanie parkingu).
6. Cykl imprez o charakterze regionalnym, kultywujących tradycje lokalne.
7. Wsparcie działalności statutowej stowarzyszeń funkcjonujących na obszarze Grupy Odnowy Wsi – stowarzyszenie Ochotnicza Straż Pożarna w Linnym.
8. Wsparcie dla wspólnych inicjatyw Grupy Odnowy Wsi oraz Stowarzyszenia OSP Linne.
9. Pobudzanie aktywności społecznej i obywatelskiej mieszkańców wsi Linne.



PRZEWODNICZĄCY

Rady Miejskiej

Wojciech Białecki

**Załącznik Nr 2
do Uchwały Nr XXXVII/266/14
Rady Miejskiej w Dobrej
z dnia 18 czerwca 2014 r.**

PLAN ODNOWY WSI MIKULICE

w Gminie Dobra

w ramach programu „Wielkopolska Odnova Wsi 2013 – 2020”

2014 rok

I. Charakterystyka sołectwa Mikulice

Mikulice – w skład sołectwa wchodzi jedna wieś, zamieszkała przez 380 osób. Zważywszy, że znaczną ilość posiadającego najwięcej mieszkańców sołectwa Skęczniew stanowią pensjonariusze tamtejszego Domu Pomocy Społecznej, to faktycznie najludniejsze w gminie Dobra są Mikulice. Powierzchnia tegoż sołectwa wynosi 508,26 hektara. Mikulice słyną i to nie od dziś z wyjątkowej aktywności społecznej swoich mieszkańców. Pierwsza wzmianka o Mikulicach pojawia się w 1390 roku. W dwa lata późniejszym dokumencie wymieniany jest Nałęcz z Mikulic. Wpis w kaliskiej księdze ziemskiej z 1506 roku, mówi o Annie żonie Jana z Mikulic. W konińskiej księdze z 1622 roku czytamy o Barbarze Potockiej, córce Bartłomieja Potockiego z Mikulic, która winna był synowi swojemu Olbrachtowi Giżyckiemu 700 dukatów. Na przełomie XVII i XVIII wieku, jako właściciele Mikulic na przemian wymieniani są Potoccy i Pstrokońscy. Wzięło się to stąd, że oba rody skoligaciły się ze sobą. Dowodzi tego dokument z 1665 roku mówiący, że ksiądz Mikołaj Wolański paroch (pleban) turkowski skwitował Marię Potocką, wdowę po Mikołaju z Burzenina Pstrokońskim z dziesięciny snopkowej ze wsi Mikulice, będącej jej dziedzictwem. W początkach XIX wieku właścicielami mikulickich dóbr ziemskich byli Skórzewscy. Składały się one z folwarków: Mikulice, Orzepów, Stefanów, osady młynarskiej Jabłonka (dzisiaj jest tam zbiornik retencyjny w Żeronicach) oraz wsi Mikulice, Wola Kowalska i Orzepów. Majątek zajmował powierzchnię 1647 mórg. Czyli 992 hektary. W końcu XIX wieku majątek nabyli Dzierżawscy. W latach 20-tych XX wieku ich właścicielem był Sławomir Dzierżawski., który gospodarował na 612 ha. Jego matka Zofia Dzierżawska zasłynęła swoją wrażliwością na ludzka krzywdę i głęboką wiarą. Ufundowała lub samodzielnie wykonała szereg rzeczy stanowiących wyposażenie kościoła. Prowadziła również ochronkę, czyli świetlicę z posiłkami dla dzieci z ubogich rodzin. Jej drugi syn Aleksander był znanym politykiem Związku Ludowo-Narodowego. Po pierwszej wojnie światowej budował polską administrację. W 1920 roku został starostą tureckim, a dwa lata później posłem na sejm. Od Dzierżawskich, majątek kilka lat przed II wojną światową nabyli Murzynowscy. Mikulice zasłynęły również klubem sportowym „Sparta” będącym jednym z pierwszych, powstałych na terenie powiatu tureckiego. Po wojnie majątek został rozparcelowany, a w dwór zamieniono na szkołę podstawową. W latach 90-tych XX wieku zlikwidowaną ją z powodu małej liczby dzieci. Teraz jest tam kilka lokali mieszkalnych. W latach 70-tych XX wieku mikulicki majątek starano się scalić w ramach spółdzielni produkcyjnej.

II. Inwentaryzacja zasobów służących odnowie sołectwa

We wsi Mikulice aktywnie funkcjonują:

- Rada Sołecka,
- Grupa Odnowy Wsi Mikulice,
- Stowarzyszenie Ochotnicza Straż Pożarna w Mikulicach.

Należy podkreślić fakt, iż we wsi prężnie działa szereg organizacji pozarządowych: poza ww. OSP, Nieformalna Grupa Młodzieżowa miCOOLice, Stowarzyszenie „Dąb” oraz Koło Gospodyń Wiejskich. Ciągłe mówi się o reaktywowaniu klubu sportowego.

Aktywność mieszkańców szczególnie jest widoczne w zakresie współpracy z Urzędem Miejskim w Dobrej, w zakresie pozyskiwania środków finansowych ze źródeł krajowych oraz unijnych, a także w sferze działalności pożytku publicznego.

III. Ocena mocnych i słabych stron sołectwa (Analiza SWOT)

Mocne strony

- korzystny układ komunikacyjny,
- walory przyrodnicze,
- infrastruktura wodociągowa,
- możliwość rozwoju agroturystyki,
- forma własności mieszkań,
- aktywny samorząd sołectwa oraz organizacji pozarządowych, aktywność społeczna mieszkańców, zaangażowanie społeczeństwa w życie wsi,
- potencjał ludzki w branży rolnej,
- istniejące szlaki turystyczne, ścieżki przyrodnicze i ścieżki rowerowe.

Słabe strony

- spadek przyrostu naturalnego,
- brak chodników dla pieszych,
- słaba świadomość mieszkańców o potrzebie ochrony środowiska,
- mała troska o obiekty przynależne do sołectwa,
- stosunkowo wysoki poziom bezrobocia,
- niski poziom wykształcenia.

Szanse

- rozwój bazy turystycznej w tym agroturystyki,
- wykorzystanie zasobów naturalnych,
- promowanie potencjału agroturystycznego wsi,
- wzrost zżycia mieszkańców poprzez organizację spotkań integracyjnych i edukacyjnych,
- wzrost poziomu wiedzy wśród mieszkańców sołectwa na temat zewnętrznych źródeł finansowania (zarówno krajowych i zagranicznych) na rozwój infrastruktury wsi oraz zasobów gospodarczych (branża rolnicza, przedsiębiorstwa, obsługa ruchu turystycznego i agroturystycznego),
- ciągła promocja wiedzy na temat sposobu pozyskiwania finansowania ze źródeł Unii Europejskiej i Budżetu Państwa,
- promocja i wspieranie rolnictwa przyjaznego przyrodzie (gospodarstwa agro - i ekoturystyczne), zachowanie łąk, nieużytków,
- promowanie turystyki przyrodniczej, kwalifikowanej (trasy rowerowe i konne, szlaki piesze), edukacyjne (edukacja ekologiczna w terenie) rozwój usług dla ludności.

Zagrożenia

- niepełne wykorzystanie potencjału turystycznego,
- niż demograficzny i starzenie się społeczeństwa,
- migracja wykształconej młodzieży do miast,
- niepewność działania wynikająca z wielu zmian gospodarczych, społecznych i politycznych,

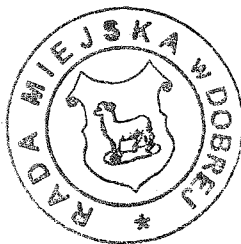
IV. Opis planowanych zadań inwestycyjnych i przedsięwzięć aktywizujących społeczność lokalną

Za priorytetowe dla sołectwa uznano następujące cele:

- Podniesienie standardu życia i pracy na wsi.
- Wzrost atrakcyjności turystycznej i rozwój turystyki.
- Zaspokojenie potrzeb społecznych i kulturalnych.
- Rozwój tożsamości społeczności wiejskiej i zachowania dziedzictwa kulturowego.
- rozwój drobnej wytwórczości oraz usług dla ludności.

Grupa Odnowy Wsi Mikulice zaproponowała następujące założenia w ramach realizacji Programu Wielkopolska Odnowa Wsi 2014-2020

1. Remont wewnątrz pomieszczeń strażnicy: wymiana instalacji elektrycznej, sufit-podbitka, podłoga: wylanie posadzki i ułożenie płytek, wyrównanie i malowanie ścian, doposażenie strażnicy (zakup stołów i krzeseł), (część rekreacyjna) - doposażenie strażnicy (zakup stołów i krzeseł).
2. Modernizacja wewnątrz budynku strażnicy – zaplecze kuchenno-sanitarne.
3. Utwardzenie placu przed strażnicą.
4. Dbłość o miejsca kultu religijnego oraz miejsca pamięci narodowej i lokalnej historii.
5. Wsparcie działalności statutowej stowarzyszeń funkcjonujących na obszarze Grupy Odnowy Wsi.



PRZEWODNICZĄCY
Rady Miejskiej
Wojciech Błazetek
Wojciech Błazetek

**Załącznik Nr 3
do Uchwały Nr XXXVII/266/14
Rady Miejskiej w Dobrej
z dnia 18 czerwca 2014 r.**

PLAN ODNOWY WSI PIEKARY

w Gminie Dobra

w ramach programu „Wielkopolska Odnowa Wsi 2013 – 2020”

2014 rok

I. Charakterystyka sołectwa Piekary

Piekary – wieś w Polsce położona w województwie wielkopolskim, w powiecie tureckim, w gminie Dobra. W latach 1975-1998 miejscowość położona była w województwie konińskim. Sołectwo składające się z jednej wsi ma powierzchnię 284,51 ha. Zamieszkałe jest przez 147 osób. Istnieją dwie wersje pochodzenia nazwy wsi. Jedna mówi, że w swoich początkach była ona osadą służebną w stosunku do kasztelani spicymierskiej, której mieszkańcy zajmowali się piekarstwem. Druga, że to za sprawą właścicieli tutejszego klucza ziemskiego, czyli rodziny Piekarskich. Obok miasta Dobra, Piekary mają najbogatszą i najlepiej udokumentowaną historię. Wszystko dlatego, że przez długie lata stanowiły siedzibę władz gminy. Pierwsza wzmianka o Piekarach pochodzi z 1386 roku. W 1429 roku staraniem Jana Grabskiego doszło do rozgraniczenia jego dobrskich dóbr z należącymi do Piekarskich. W konińskich księgach grodzkich i ziemskich z 1560 roku znajduje się dokument dotyczący Krzysztof Pieniążka, który zapisał swojej świeżo poślubionej żonie Annie Śluszkowskiej (wdowie po Stanisławie Kraśnickim) sześćset dukatów posagu, na należnej mu części dóbr piekarskich Według rejestru poborów powiatu sieradzkiego, wieś Piekary w parafii Skęczniew miała w 1553 roku 3,5 łana (ok. 60 ha), z których dawała proboszczowi dziesięcinę. W Archiwum Akt Dawnych w Warszawie znajduje się kontrakt z 1789 roku, na mocy którego właścicielami majątku składającego się z Piekar, Rzechty, Woli Piekarskiej, Młynów Piekarskich, Czystego, Zasp Piekarskich, Dąbrowicy i Kaczki zostali Mączyńscy. W największym rozkwicie, ogólny obszar tych dóbr wynosił 7000 mórg, czyli ponad 3900 hektarów. Teren ten zamieszkiwało w 265 domach 2550 osób. Później jednak piekarskie dobra zaczęły się dzielić i zmieniać właścicieli. Byli nimi kolejno byli: Skórzewscy, Byszewscy, Grabowscy, Czyżewscy, Truszkowscy, Karczewscy. Na drodze małej reformy, pozostałości majątku ziemskiego zostały w latach 20-tych XX wieku całkowicie rozparcelowane. Na mocy ukazu carskiego z 1864 roku powołano gminy. Siedzibą władz jednej z nich były Piekary. Z małymi przerwami przetrwała ona do czasu gierkowskiej reformy w latach siedemdziesiątych ubiegłego wieku. Dzięki temu awansowi, we wsi powstała na przełomie XIX i XX wieku biblioteka, później szkoła (wcześniej dzieci z Piekar mogły uczęszczać do szkoły w Skęczniewie - oczywiście rozyjskojęzycznej) w końcu nawet poczta i ośrodek zdrowia. Jednym z najwybitniejszych mieszkańców Piekar okresu międzywojnia był Andrzej Rutka. Bardzo aktywny działacz społeczny i polityczny. Już w 1919 roku został wybrany do Sejmiku Powiatowego, a w 1930 został posłem na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z ramienia Stronnictwa Narodowego. Na początku lat 60-tych na obrzeżach wsi wzniesiono nowy budynek szkoły. Obecnie mieści się tam sześciolletnia Szkoła Podstawowa i Przedszkole Publiczne wchodzące w skład Zespołu Szkolno-Przedszkolnego w Dobrej. We wsi działa Ochotnicza Straż Pożarna. W centrum wsi stoi jeszcze zbudowany z kamienia wapiennego budynek dawnego Urzędu Gminy. Znajdujące się w pobliżu wsi wzniesienie, jest pozostałością średniowiecznego gródka obronnego.

II. Inwentaryzacja zasobów służących odnowie sołectwa

Piekary jest to wieś malowniczo położona. Z łagodnie ukształtowanych przez lodowiec morenowych wzniesień rozciąga się urzekający swym pięknem widok na wieś oraz na rozległe pola i lasy. W Piekarach aktywnie funkcjonują:

- Rada Sołecka,
- Grupa Odnowy Wsi Piekary,
- Stowarzyszenie Ochotnicza Straż Pożarna w Piekarach,
- Przedszkole i Szkoła Podstawowa w Piekarach, wchodzące w skład Zespołu Szkolno-Przedszkolnego w Dobrej

Aktywność lokalnej społeczności jest widoczne w zakresie współpracy z Urzędem Miejskim w Dobrej, w zakresie pozyskiwania środków finansowych ze źródeł krajowych oraz unijnych, a także w sferze działalności pożytku publicznego.

III. Ocena mocnych i słabych stron sołectwa (Analiza SWOT)

Mocne strony

- korzystny układ komunikacyjny, w szczególności z miastem Łódź,
- walory przyrodnicze, nieskażone tereny leśne wokół wsi oraz bliskość Zbiornika Jeziorsko dające podstawy do rozwoju aktywności turystycznej,
- pełna infrastruktura wodociągowa,
- możliwość rozwoju agroturystyki,
- forma własności mieszkań,
- aktywny samorząd sołectwa oraz organizacji pozarządowych, aktywność społeczna mieszkańców, zaangażowanie społeczeństwa w życie wsi,
- potencjał ludzki w branży rolnej i obsługa ruchu turystycznego,
- istniejące szlaki turystyczne, ścieżki przyrodnicze i ścieżki rowerowe.

Słabe strony

- spadek przyrostu naturalnego,
- zły stan techniczny części dróg asfaltowych,
- nieutwardzone drogi,
- brak chodników dla pieszych,
- słaba świadomość mieszkańców o potrzebie ochrony środowiska,
- mała troska o obiekty przynależne do sołectwa, wieloletnie zaniedbania i beztroskość,
- stosunkowo wysoki poziom bezrobocia,
- niski poziom wykształcenia.

Szanse

- rozwój bazy turystycznej w tym agroturystyki,
- wykorzystanie zasobów naturalnych,
- promowanie potencjału agroturystycznego wsi,
- wzrost życia mieszkańców poprzez organizację spotkań integracyjnych i edukacyjnych,
- wzrost poziomu wiedzy wśród mieszkańców sołectwa na temat zewnętrznych źródeł finansowania (zarówno krajowych i zagranicznych) na rozwój infrastruktury wsi oraz zasobów gospodarczych (branża rolnicza, przedsiębiorstwa, obsługa ruchu turystycznego i agroturystycznego),
- ciągła promocja wiedzy na temat sposobu pozyskiwania finansowania ze źródeł Unii Europejskiej i Budżetu Państwa,

- promocja sołectwa i jego walorów turystycznych i agroturystycznych poprzez stronę internetową,
- promocja i wspieranie rolnictwa przyjaznego przyrodzie (gospodarstwa agro - i ekoturystyczne), zachowanie łąk, nieużytków,
- promowanie turystyki przyrodniczej, kwalifikowanej (trasy rowerowe i konne, szlaki piesze), edukacyjne (edukacja ekologiczna w terenie) rozwój usług gastronomiczno-hotelarskiej.

Zagrożenia

- niepełne wykorzystanie potencjału turystycznego,
- niż demograficzny i starzenie się społeczeństwa,
- migracja wykształconej młodzieży do miast,
- niepewność działania wynikająca z wielu zmian gospodarczych, społecznych i politycznych,

IV. Opis planowanych zadań inwestycyjnych i przedsięwzięć aktywizujących społeczność lokalną

Za priorytetowe dla sołectwa uznano następujące cele:

- Podniesienie standardu życia i pracy na wsi.
- Wzrost atrakcyjności turystycznej i rozwój turystyki.
- Zaspokojenie potrzeb społecznych i kulturalnych.
- Rozwój tożsamości społeczności wiejskiej i zachowania dziedzictwa kulturowego.
- rozwój drobnej wytwórczości

Grupa Odnowy Wsi Piekary zaproponowała następujące założenia w ramach realizacji Programu Wielkopolska Odnova Wsi 2014-2020

1. Plac rekreacyjno - sportowy – uporządkowanie terenu, zagospodarowanie terenu w tym (urządzenia zabawowe, altana, scena, wydzielenie strefy rekreacji i zabawy oraz odrębnej strefa sportowej, miejsce na ognisko, alejki)
2. Modernizacja wewnątrz budynku strażnicy – zaplecze kuchenno-sanitarne,
3. Remont wewnątrz pomieszczeń strażnicy (część rekreacyjna) - doposażenie strażnicy (zakup stołów i krzeseł)
4. Modernizacja budynku strażnicy na zewnątrz (wymiana poszycia dachowego, elewacji – wykonanie termomodernizacji budynku, wymiana stolarki drzwiowej i okiennej)
5. Uporządkowanie terenu wokół strażnicy (drobna infrastruktura np. ławki, kosze, utwardzenie nawierzchni, wykonanie parkingu)
6. Cykl imprez o charakterze regionalnym, kultywujących tradycje lokalne
7. Wsparcie działalności statutowej stowarzyszeń funkcjonujących na obszarze Grupy Odnowy Wsi – stowarzyszenie Ochotnicza Straż Pożarna w Piekarach,
8. Wsparcie dla wspólnych inicjatyw Grupy Odnowy Wsi, Stowarzyszenia OSP Piekary i szkoły w Piekarach oraz Rady Rodziców działającej przy szkole w Piekarach.



PRZEWODNICZĄCY
Rady Miejskiej
Wojciech Błażelek

**Załącznik Nr 4
do Uchwały Nr XXXVII/266/14
Rady Miejskiej w Dobrej
z dnia 18 czerwca 2014 r.**

PLAN ODNOWY WSI RZECHTA

w Gminie Dobra

w ramach programu „Wielkopolska Odnowa Wsi 2013 – 2020”

2014 rok

I. Charakterystyka sołectwa Rzechta

Rzechta – wieś w Polsce położona w województwie wielkopolskim, w powiecie tureckim, w gminie Dobra. W latach 1975-1998 miejscowość położona była w województwie konińskim. Sołectwo Składa się z dwóch wsi: Rzechty i Zborowa. Pierwszą z nich zamieszkuje około 180 osób, a drugą 30. Całe sołectwo zajmuje powierzchnię 576,76 hektara. W XVI wiecznych księgach ziemskich i grodzkich mówi się o Janie Piekarskim z Rzekty (1588 i 1590). Również w XVII wieku występuje wieś Rzekta. Jednak wymieniana jest w połączeniu z wsiami znacznie odległymi od tych znajdujących się w okolicy Rzechty w gminie Dobra. Stąd też dotyczą zapewne Rzecht z gmin Sieradz i Zadzim. Pewna wzmianka o istnieniu wsi znajduje się jednak w źródłach kościelnych. W XVI wieku należała tak jak dzisiaj do parafii Skęczniew, ale kmiecie, czyli chłopci oddawali dziesięcinę plebanowi (proboszczowi) w Janiszewie (obecnie gmina Brudzew). W 1553 roku posiadali oni 2,5 łana, czyli blisko 45 hektarów uprawnych gruntów. W XVIII wiecznej księdze wieczystej widnieje zapis z 1792 roku dotyczący zapisu z 1789 roku dotyczący Rzechty wchodzącej w skład majątku Piekary. Więcej informacji o wsi pojawia się w XIX wieku. Obok Rzechty Piekarskiej, wymieniana się Rzechtę Oświecim. W pobliżu wsi istniały folwarki. W tym pierwszym były trzy domy - w tym stary dwór murowany. Mieszkało tam 35 osób pracujących na 200 morgach (112 ha) ziemi. W samej wsi były 43 domu zamieszkałe przez 341 osób. W folwarku Oświecim był tylko jeden dom zamieszkały przez 35 osób. Wieś była na tyle ludna, że przed i po II wojnie światowej istniała tutaj szkoła. Choć sołectwo ma nadal charakter rolniczy, to dla coraz mniej licznej liczby jego mieszkańców stanowi ono podstawowe źródło dochodów. Położone wśród lasów w pobliżu Zbiornika Jeziorsko, stanowi idealne miejsce do wypoczynku. Coraz częściej dostrzegają to mieszkańcy łódzkiej aglomeracji. Prężnie działa tutaj Ochotnicza Straż Pożarna, walcząca nie tylko z pożarami, ale i z marazmem społecznym. Dzięki organizowanym przez druhów imprezom sportowo-rekreacyjnym i kulturalnym, tutejsza społeczność integruje się oraz stwarza (szczególnie dzieciom i młodzieży - także z innych wsi) warunki do ciekawego spędzania wolnego czasu w duchu aktywności oraz integracji społecznej.

II. Inwentaryzacja zasobów służących odnowie sołectwa

Rzechta jest wsią niezwykle malowniczą. Z łagodnie ukształtowanych przez lodowiec morenowych wzniesień rozciąga się urzekający swym pięknem widok na wieś oraz na rozległe pola i lasy. W Rzechcie aktywnie funkcjonują:

- Rada Sołecka,
- Grupa Odnowy Wsi Rzechta,
- Stowarzyszenie Ochotnicza Straż Pożarna w Rzechcie.

Co szczególnie jest widoczne w zakresie współpracy z Urzędem Miejskim w Dobrej, w zakresie pozyskiwania środków finansowych ze źródeł krajowych oraz unijnych, a także w sferze działalności pożytku publicznego.

III. Ocena mocnych i słabych stron sołectwa (Analiza SWOT)

Mocne strony

- korzystny układ komunikacyjny, w szczególności z miastem Łódź,
- walory przyrodnicze, nieskażone tereny leśne wokół wsi oraz bliskość Zbiornika Jeziorsko dające podstawy do rozwoju aktywności turystycznej,
- pełna infrastruktura wodociągowa,
- możliwość rozwoju agroturystyki,
- w gminie działa stowarzyszenie OSP,
- forma własności mieszkań,
- aktywny samorząd sołectwa oraz organizacji pozarządowych, aktywność społeczna mieszkańców, zaangażowanie społeczeństwa w życie wsi,
- potencjał ludzki w branży rolnej i obsługa ruchu turystycznego,
- istniejące szlaki turystyczne, ścieżki przyrodnicze i ścieżki rowerowe.

Słabe strony

- spadek przyrostu naturalnego,
- zły stan techniczny części dróg asfaltowych,
- nieutwardzone drogi,
- brak chodników dla pieszych,
- słaba świadomość mieszkańców o potrzebie ochrony środowiska,
- mała troska o obiekty przynależne do sołectwa, wieloletnie zaniedbania i beztroskość,
- stosunkowo wysoki poziom bezrobocia,
- niski poziom wykształcenia.

Szanse

- rozwój bazy turystycznej w tym agroturystyki,
- wykorzystanie zasobów naturalnych,
- promowanie potencjału agroturystycznego wsi,
- wzrost zżycia mieszkańców poprzez organizację spotkań integracyjnych i edukacyjnych,
- wzrost poziomu wiedzy wśród mieszkańców sołectwa na temat zewnętrznych źródeł finansowania (zarówno krajowych i zagranicznych) na rozwój infrastruktury wsi oraz zasobów gospodarczych (branża rolnicza, przedsiębiorstwa, obsługa ruchu turystycznego i agroturystycznego),
- ciągła promocja wiedzy na temat sposobu pozyskiwania finansowania ze źródeł Unii Europejskiej i Budżetu Państwa,
- promocja sołectwa i jego walorów turystycznych i agroturystycznych poprzez stronę internetową,
- promocja i wspieranie rolnictwa przyjaznego przyrodzie (gospodarstwa agro - i ekoturystyczne), zachowanie łąk, nieużytków,
- promowanie turystyki przyrodniczej, kwalifikowanej (trasy rowerowe i konne, szlaki piesze), edukacyjne (edukacja ekologiczna w terenie) rozwój usług gastronomiczno-hotelarskiej.

Zagrożenia

- niepełne wykorzystanie potencjału turystycznego,
- niż demograficzny i starzenie się społeczeństwa,
- migracja wykształconej młodzieży do miast,
- niepewność działania wynikająca z wielu zmian gospodarczych, społecznych i politycznych,

IV. Opis planowanych zadań inwestycyjnych i przedsięwzięć aktywizujących społeczność lokalną

Za priorytetowe dla sołectwa uznano następujące cele:

- Podniesienie standardu życia i pracy na wsi.
- Wzrost atrakcyjności turystycznej i rozwój turystyki.
- Zaspokojenie potrzeb społecznych i kulturalnych.
- Rozwój tożsamości społeczności wiejskiej i zachowania dziedzictwa kulturowego.
- rozwój drobnej wytwórczości

Grupa Odnowy Wsi Rzechta zaproponowała następujące założenia w ramach realizacji Programu Wielkopolska Odnowa Wsi 2014-2020

1. Uporządkowanie i zagospodarowanie terenu wokół strażnicy OSP Rzechta, w tym urządzenie placu rekreacyjno – sportowego (wydzielenie strefy rekreacji i zabawy oraz odrębnej strefy sportowej, drobna infrastruktura np. ławki, kosze, utwardzenie nawierzchni, wykonanie parkingu).
2. Modernizacja wewnątrz budynku strażnicy – zaplecze kuchenno-sanitarne.
3. Remont wewnątrz pomieszczeń strażnicy (część rekreacyjna) - doposażenie strażnicy (zakup stołów i krzeseł).
4. Modernizacja budynku strażnicy na zewnątrz (wykonanie termomodernizacji budynku, wymiana stolarki drzwiowej i okiennej).
5. Organizacja imprez o charakterze regionalnym, kultywujących tradycje lokalne.
6. Wsparcie działalności statutowej stowarzyszeń funkcjonujących na obszarze Grupy Odnowy Wsi – stowarzyszenie Ochotnicza Straż Pożarna w Rzechcie.
7. Wsparcie dla wspólnych inicjatyw Grupy Odnowy Wsi i Stowarzyszenia OSP Rzechta.



PRZEWODNICZĄCY
Rady Miejskiej
Wojciech Błażulek

**Załącznik Nr 5
do Uchwały Nr XXXVII/266/14
Rady Miejskiej w Dobrej
z dnia 18 czerwca 2014 r.**

PLAN ODNOWY WSI SKĘCZNIEW

w Gminie Dobra

w ramach programu „Wielkopolska Odnowa Wsi 2013 – 2020”

2014 rok

I. Charakterystyka sołectwa Skęczniew

Skęczniew administracyjnie związany jest z gminą Dobra, położony w powiecie tureckim i województwie wielkopolskim. Grunty miejscowości leżą w południowo-wschodniej części gminy. Kompleks użytków zielonych tej miejscowości usytuowany jest w dolinie rzeki Warta, grunty orne na skłonie doliny tej rzeki. Część terenu jest zalana przez wody zbiornika Jeziorsko. Przez tereny Skęczniewa przebiegają szlaki komunikacyjne o różnym oddziaływaniu. Niewątpliwie najważniejszym ciągiem jest droga wojewódzka nr 478 łącząca Opatówek k/Kalisza (Wielkopolska) z Poddębicami (woj. łódzkie). Drogami publicznymi istotnym znaczeniu komunikacyjnym są drogi powiatowe łączące miasteczka Dobra i Uniejów oraz wieś Miłkowice. Pozostałe drogi mają charakter dróg lokalnych. Są to drogi gminne np. droga do Rzechty, Kościanek, Zborowa, bądź drogi rolnicze. Droga wojewódzka, powiatowe oraz część gminnych posiadają nawierzchnię asfaltową. Liczba mieszkańców wynosi około 500 i wzrosła w sposób znaczący na początku lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku. Stało się to za sprawą zamieszkania pensjonariuszy w Domu Pomocy Społecznej. W ostatnich latach liczba mieszkańców nieznacznie się waha, ale utrzymuje się na zbliżonym poziomie. Skęczniew z tą liczbą mieszkańców znajduje się na drugim miejscu wśród wszystkich miejscowości gminy Dobra.

II. Inwentaryzacja zasobów służących odnowie sołectwa

Skęczniew jest wsią niezwykle malowniczą. Z łagodnie ukształtowanych przez lodowiec morenowych wzniesień rozciąga się urzekający swym pięknem widok na wieś, rozległe pola i lasy oraz zbiornik Jeziorsko. W Skęczniewie aktywnie funkcjonują:

- Rada Sołecka,
- Stowarzyszenie Ochotnicza Straż Pożarna w Skęczniewie,
- Grupa Odnowy Wsi,
- Stowarzyszenie sportowe ZALEW,
- Zespół śpiewaczy ALEBABKI.

Aktywność sołectwa szczególnie jest widoczna w zakresie współpracy z Urzędem Miejskim w Dobrej, w zakresie organizacji wydarzeń plenerowych, pozyskiwania środków finansowych ze źródeł krajowych oraz unijnych, a także w sferze działalności pożytku publicznego.

Skęczniew jako miejscowość wymieniana jest w dokumentach (Acta Terrestria Siradiensia) po raz pierwszy 1386 roku. W dokumentach z 1394 r. pojawiają się Jakub oraz Michał ze Skęczniewa. Zawsze była własnością prywatną. Parafia istniała na pewno już w XV wieku, ale lokalizacja miejscowego kościoła (walory obronne terenu) jest charakterystyczna dla usytuowania budowli romańskich w Polsce, mających o wiele starszą metrykę niż Skęczniew. Ongiś przy kościele był szpital i funkcjonowała szkoła parafialna. Do parafii należały wówczas istniejące wsie: Kościanki, Piekary, Rzechta, Wola Piekarska oraz Skęczniewek (dzisiaj nieznany). W latach 1975-1986 Skęczniew był bazą dla budowniczych zbiornika Jeziorsko. Tutaj zlokalizowana jest część zapory czołowej oraz port. Zaplecze budowy na początku lat dziewięćdziesiątych było zaczątkiem Domu Pomocy Społecznej. W sąsiedztwie ulokowała się administracja zbiornika.

Największym podmiotem funkcjonującym na terenie Skęczniewa jest Dom Pomocy Społecznej zatrudniający około 100 osób jest miejscem pobytu około 200 pensjonariuszy. We wsi znajdują się biura Zarządu Zlewni Górnej Warty oraz warsztaty i magazyny Gospodarstwa Pomocniczego Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej z Poznania. Przy drodze powiatowej do Miłkowiec zlokalizowana jest stacja benzynowa oraz dwie wieże z turbinami elektrowni wiatrowych. Ogółem we wsi jest zarejestrowanych 12 podmiotów gospodarczych. Handel reprezentują dwa sklepy. Skęczniew jest miejscowością parafialną z kościołem p. w. św. Trójcy.

W środowisku naturalnym sołectwa Skęczniew dominującym obiektem hydrograficznym okolicy jest rzeka Warta. Na rzece w minionym wieku wybudowano zaporę czołową zbiornika Jeziorsko. W bezpośrednim sąsiedztwie zapory czołowej zlokalizowano port. W dolinie Warty wiją się cieki wodne będące pozostałością starych koryt Warty. Południowa część terenów Skęczniewa objęta została ochroną w ramach Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000 (kod obszaru PLB 100002).

III. Ocena mocnych i słabych stron sołectwa (Analiza SWOT)

Mocne strony

- korzystny układ komunikacyjny, w szczególności z miastem Łódź,
- walory przyrodnicze, nieskażone tereny leśne wokół wsi oraz bliskość Zbiornika Jeziorsko dające podstawy do rozwoju aktywności turystycznej,
- możliwość rozwoju agroturystyki,
- forma własności mieszkań,
- aktywny samorząd sołectwa oraz organizacji pozarządowych, aktywność społeczna mieszkańców, zaangażowanie społeczeństwa w życie wsi,
- potencjał ludzki w branży rolnej i obsługa ruchu turystycznego,
- istniejące szlaki turystyczne, ścieżki przyrodnicze i ścieżki rowerowe.
- atrakcyjna przyrodniczo dolina Warty na wysokości Skęczniewa (mnogość gatunków ptactwa, spora ilość gatunków roślin, bobry)

Słabe strony

- spadek przyrostu naturalnego,
- zły stan techniczny części dróg asfaltowych,
- nieutwardzone drogi,
- brak chodników dla pieszych,
- słaba świadomość mieszkańców o potrzebie ochrony środowiska,
- mała troska o obiekty przynależne do sołectwa, wieloletnie zaniedbania,
- stosunkowo wysoki poziom bezrobocia,
- niski poziom wykształcenia.
- niedostateczna baza rekreacyjna i sportowa
- mała oferta zajęć dla młodzieży i dorosłych

Szanse

- rozwój bazy turystycznej w tym agroturystyki,
- wykorzystanie zasobów naturalnych,
- promowanie potencjału agroturystycznego wsi,
- wzrost życia mieszkańców poprzez organizację spotkań integracyjnych i edukacyjnych,
- wzrost poziomu wiedzy wśród mieszkańców sołectwa na temat zewnętrznych źródeł finansowania (zarówno krajowych i zagranicznych) na rozwój infrastruktury wsi oraz zasobów gospodarczych (branża rolnicza, przedsiębiorstwa, obsługa ruchu turystycznego i agroturystycznego),
- ciągła promocja wiedzy na temat sposobu pozyskiwania finansowania ze źródeł Unii Europejskiej i Budżetu Państwa,
- promocja sołectwa i jego walorów turystycznych i agroturystycznych poprzez stronę internetową,
- promocja i wspieranie rolnictwa przyjaznego przyrodzie (gospodarstwa agro - i ekoturystyczne) , zachowanie łąk, nieużytków,
- promowanie turystyki przyrodniczej, kwalifikowanej (trasy rowerowe i konne, szlaki piesze), edukacyjne (edukacja ekologiczna w terenie) rozwój usług gastronomiczno-hotelarskiej.

Zagrożenia

- niepełne wykorzystanie potencjału turystycznego,
- niż demograficzny i starzenie się społeczeństwa,
- migracja wykształconej młodzieży do miast,
- niepewność działania wynikająca z wielu zmian gospodarczych, społecznych i politycznych,

IV. Opis planowanych zadań inwestycyjnych i przedsięwzięć aktywizujących społeczność lokalną

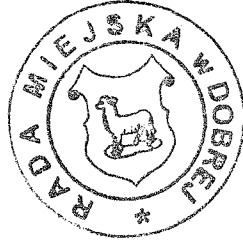
Za priorytetowe dla sołectwa uznano następujące cele:

- Podniesienie standardu życia i pracy na wsi.
- Wzrost atrakcyjności turystycznej i rozwój turystyki.
- Zaspokojenie potrzeb społecznych i kulturalnych.
- Rozwój tożsamości społeczności wiejskiej i zachowania dziedzictwa kulturowego.
- rozwój drobnej wytwórczości

Grupa Odnowy Wsi Skęczniew zaproponowała następujące założenia w ramach realizacji Programu Wielkopolska Odnowa Wsi 2014-2020

1. Plac zabaw –uporządkowanie terenu, zagospodarowanie terenu (dodatkowe urządzenia zabawowe, altana, scena, krąg do tańczenia, miejsce na ognisko, alejki)
2. Doposażenie świetlicy – zakup stołów i krzeseł do świetlicy
3. Uporządkowanie terenu wokół strażnicy (drobna infrastruktura np. ławki, kosze, utwardzenie nawierzchni, wykonanie parkingu)

4. Cykl imprez o charakterze regionalnym, kultywujących tradycje lokalne
5. Wsparcie działalności statutowej stowarzyszeń funkcjonujących na obszarze Grupy Odnowy Wsi – stowarzyszenie Ochotnicza Straż Pożarna w Skęczniewie, Stowarzyszenie Sportowe ZALEW
6. Wsparcia działalności Zespołu śpiewaczego ALEBABKI oraz zespołu muzycznego działającego przy kościele parafialnym w Skęczniewie



PRZEWODNICZĄCY
Rady Miejskiej
Wojciech Błażelek

**Załącznik Nr 6
do Uchwały Nr XXXVII/266/14
Rady Miejskiej w Dobrej
z dnia 18 czerwca 2014 r.**

PLAN ODNOWY WSI ŻERONICE

w Gminie Dobra

w ramach programu „Wielkopolska Odnova Wsi 2013 – 2020”

2014 rok

I. Charakterystyka sołectwa Żeronice

Żeronice – wieś w Polsce położona w województwie wielkopolskim, w powiecie tureckim, w gminie Dobra. W latach 1975-1998 miejscowość położona była w województwie konińskim. Sołectwo składa się obecnie z jednej wsi. Tą niegdyś dużą wieś zamieszkuje obecnie około 190 osób. Również powierzchnia sołectwa po podziałach zmniejszyła się do 467, 66 hektara. Wieś ma nadal charakter rolniczy. W budynku po likwidowanej Szkole Podstawowej, zorganizowano Środowiskowy Dom Samopomocy. O Żeronicach mówi dokument z 1370 roku. Wówczas to sąd ziemski w Szadku przysądził arcybiskupowi gnieźnieńskiemu Jarosławowi, stare granice pomiędzy wsią kościelną Przykuna, a Żeronicami. Żeronice stanowiły osobny majątek ziemski położony pomiędzy kościelnymi dobrami w Przykonie, a prywatnym kluczem ziemskim w Dobrej. Jego pierwszymi właścicielami byli Żerońscy. W 1467 roku, Dorota Gabska wyszła za Andrzeja z Żeronic Wielkich. W 1524 roku Żeronice odziedziczyły po ojcu Stanisławie Grabskim jego dwie córki: Łucja - żona Jana z Niewiesza herbu Pomian - chorążycy większego sieradzkiego oraz Katarzyna - żona Macieja z Widawy herbu wężyk. W 1550 roku Stanisław Nienieski zobowiązał się wydzierżawić za 200 dukatów swoje części w Żeronicach i młyn Jabłonka szlachetnie urodzonemu Janowi Trzebieńskiemu. Żeronice w XVI wieku zajmowały duży teren. Oprócz Żeronic Wielkich (obecne, Żeronice i Ugory) były także Żeronice Małe (Żeroniczki), Żeronice Górne (Bądków) i Żeronice Podleśne (?) Mówi o tym dokument z 1582 roku, kiedy to Adam Żeroński zapisał na tych wsiach posag swojej żonie Annie. Żeronice już wówczas wchodziły w skład parafii Boleszczyn. Łany kmiecie w Żeronicach Podleśnych, dawały wówczas dziesięcinę na stół arcybiskupi, a plebanowi w Boleszczynie po groszu z łanu. Żeronice Wielkie z łanów dworskich i chłopskich po dwa grosze od łanu i po korcu żyta za msze i kolędę. Młyn dawał grosz. W 1585 roku Hieronim Marszewski sprzedał za 15000 dukatów, swoje udziały w Żeronicach, Potworowie, Dąbrowicy, Kozubowie, Kołowie i mieście Dobra Stanisławowi Radziejowskiemu. W 1624 roku Melchior i Piotr z Bnina Radzewscy, sprzedali swój majątek, w którego skład wchodziły również Żeronice Łukaszowi Mączyńskiemu za 75 tys. zł. Zrobili to, by uwolnić się od ciążących na nich długach ojcowskich. W 1750 roku Żeronice, Żeroniczki. Dokument z 1740 roku mówi o Ewie Pstrokońskiej, która dziedziczyła po ojcu Stanisławie Mikulice, Żeronice i Kociaty. W 1827 roku Żeronice zamieszkiwało 250 osób w 17 domach. W drugiej połowie XIX wieku Żeronice należały do gminy Kowale Pańskie. Wieś miała wówczas 25 domów, kolonia pięć, a folwark trzy. Mieszkało w nich 400 osób. Kolonia powstała na obszarze dawnego folwarku, wchodzącego w skład dóbr Długa Wieś. XX wiek przyniósł Żeronicom znaczący rozwój społeczny. Powstała tutaj Szkoła Powszechna i Straż Ogniowa. Znaczącym osiągnięciem było utworzenie orkiestry dętej, która w okresie międzywojnia połączyła się z orkiestrą w Boleszczynie. Nie trwało to jednak długo. Po wyremontowaniu instrumentów, muzycy z Żeronic rozstali się z Boleszczynem. Szkoła w pełnym wymiarze istniała w Żeronicach do 1972 roku. Później powoli ją wygaszano. W pierwszej połowie lat dziewięćdziesiątych minionego wieku została całkowicie zlikwidowana. Żeronice od dawna słynęły z dużej kultury rolnej i pracowitości mieszkańców, a także zaangażowania społecznego. Jest to nadal widoczne. Świadczy o tym prężnie działająca Ochotnicza Straż Pożarna, z działającą orkiestrą dętą. Dzięki zabiegom tutejszych społeczników burmistrz gminy Dobra Andrzej Piątkowski zdecydował o utworzeniu na bazie budynku po tamtejszej szkole Środowiskowego Domu Samopomocy, który sprawuje opiekę dzienną nad osobami z zaburzeniami psychicznymi, z terenu gminy Dobra.

II. Inwentaryzacja zasobów służących odnowie sołectwa

Żeronice jest to wieś malowniczo położona. Z łagodnie ukształtowanych przez lodowiec morenowych wzniesień rozciąga się urzekający swym pięknem widok na wieś oraz na rozległe pola i lasy. W Żeronicach aktywnie funkcjonują:

- Rada Sołecka,
- Grupa Odnowy Wsi Żeronice,
- Stowarzyszenie Ochotnicza Straż Pożarna w Żeronicach,
- Środowiskowy Dom Samopomocy w Żeronicach,
- Orkiestra Dęta OSP Dobra-Żeronice

Aktywność lokalnej społeczności jest widoczne w zakresie współpracy z Urzędem Miejskim w Dobrej, w zakresie pozyskiwania środków finansowych ze źródeł krajowych oraz unijnych, a także w sferze działalności pożytku publicznego.

III. Ocena mocnych i słabych stron sołectwa (Analiza SWOT)

Mocne strony

- walory przyrodnicze, nieskażone tereny leśne wokół wsi,
- możliwość rozwoju agroturystyki,
- forma własności mieszkań,
- aktywny samorząd sołectwa oraz organizacji pozarządowych, aktywność społeczna mieszkańców, zaangażowanie społeczeństwa w życie wsi,
- potencjał ludzki w branży rolnej i obsługa ruchu turystycznego,
- istniejące szlaki turystyczne, ścieżki przyrodnicze i ścieżki rowerowe.

Słabe strony

- spadek przyrostu naturalnego,
- zły stan techniczny części dróg asfaltowych,
- nieutwardzone drogi,
- słaba świadomość mieszkańców o potrzebie ochrony środowiska,
- mała troska o obiekty przynależne do sołectwa, wieloletnie zaniedbania i beztroskość,
- stosunkowo wysoki poziom bezrobocia,
- niski poziom wykształcenia.

Szanse

- rozwój bazy turystycznej w tym agroturystyki,
- wykorzystanie zasobów naturalnych,
- promowanie potencjału agroturystycznego wsi,
- wzrost zżycia mieszkańców poprzez organizację spotkań integracyjnych i edukacyjnych,
- wzrost poziomu wiedzy wśród mieszkańców sołectwa na temat zewnętrznych źródeł finansowania (zarówno krajowych i zagranicznych) na rozwój infrastruktury wsi oraz zasobów gospodarczych (branża rolnicza, przedsiębiorstwa, obsługa ruchu turystycznego i agroturystycznego),
- ciągła promocja wiedzy na temat sposobu pozyskiwania finansowania ze źródeł

Unii Europejskiej i Budżetu Państwa,

- promocja sołectwa i jego walorów turystycznych i agroturystycznych poprzez stronę internetową,
- promocja i wspieranie rolnictwa przyjaznego przyrodzie (gospodarstwa agro - i ekoturystyczne), zachowanie łąk, nieużytków,
- promowanie turystyki przyrodniczej, kwalifikowanej (trasy rowerowe i konne, szlaki piesze), edukacyjne (edukacja ekologiczna w terenie) rozwój usług gastronomiczno-hotelarskiej.

Zagrożenia

- niepełne wykorzystanie potencjału turystycznego,
- niż demograficzny i starzenie się społeczeństwa,
- migracja wykształconej młodzieży do miast,
- niepewność działania wynikająca z wielu zmian gospodarczych, społecznych i politycznych,

IV. Opis planowanych zadań inwestycyjnych i przedsięwzięć aktywizujących społeczność lokalną

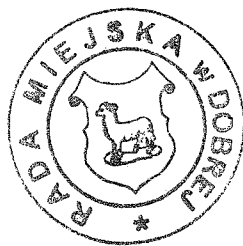
Za priorytetowe dla sołectwa uznano następujące cele:

- Podniesienie standardu życia i pracy na wsi.
- Wzrost atrakcyjności turystycznej i rozwój turystyki.
- Zaspokojenie potrzeb społecznych i kulturalnych.
- Rozwój tożsamości społeczności wiejskiej i zachowania dziedzictwa kulturowego.
- rozwój drobnej wytwórczości

Grupa Odnowy Wsi Żeronice zaproponowała następujące założenia w ramach realizacji Programu Wielkopolska Odnova Wsi 2014-2020

1. Adaptacja i modernizacja pomieszczeń strażnicy OSP Żeronice na potrzeby świetlicy wiejskiej - remont wnętrza, wymiana instalacji elektrycznej, montaż ogrzewania, odświeżenie elewacji, montaż rynien, budowa pomieszczeń sanitarnych oraz remont zaplecza kuchennego.
2. Urządzenie placu rekreacyjno-sportowego - wykup lub dzierżawa placu za remizą na cele boiska sportowego oraz placu zabaw dla najmłodszych, budowa altany oraz miejsca na ognisko (miejsce do spotkań dzieci i młodzieży), oświetlenie.
3. Doposażenie pomieszczeń w strażnicy, w związku z planowaną świetlicą wiejską - zakup stołów i krzeseł, zakup nagłośnienia, wymiana drzwi (sala główna i zaplecze kuchenne).
4. Uporządkowanie terenu wokoło strażnicy- drobna infrastruktura np. ławki, kosze, wymiana ogrodzenia, miejsca parkingowe.
5. Cykl imprez o charakterze regionalnym, kultywujących tradycje lokalne i integrujących społeczność wiejską i rodzinną.
6. Współpraca z Środowiskowym Domem Samopomocy w Żeronicach- organizacja imprez, plenerów malarskich, wsparcie i uświadamianie lokalnej społeczności na potrzeby wynikające z niepełnosprawności.

7. Wsparcie działalności statutowej stowarzyszeń funkcjonujących na obszarze Grupy Odnowy Wsi- stowarzyszenie Ochotnicza Straż Pożarna w Żeronicach.
8. Wsparcie dla wspólnych inicjatyw grupy Odnowy Wsi Żeronice, Stowarzyszenia OSP Żeronice, Rady Sołeckiej Sołectwa Żeronice, Środowiskowego Domu Samopomocy w Żeronicach oraz Orkiestry Dętej OSP Dobra-Żeronice.
9. Budowa przystanku szkolnego dla dzieci oczekujących na autobus.
10. Wsparcie inicjatyw dotyczących oświetlenia ulic w kierunku Boleszczyna oraz uzupełnienie oświetlenia na drodze w kierunku Ugorów.
11. Prace porządkowe i modernizacyjne kapliczek w Żeronicach i w Ugorach.



PRZEWODNICZĄCY
(Rady Miejskiej)
[Signature]
Wojciech Błazelek

